

нощъ скочихъ уплашенъ на сънъ. Една ржка леко се притисна къмъ челото ми. Мама.

— Главичката ти гори... Очитъ ти сж подпухнали.

Усѣтихъ на челото си кърпа, намокрена съ оцетъ. Видѣхъ презъ сълзи газеничето, което още димѣше до прозореца вънъ, въ трема. Видѣхъ мама, която шиеше нѣкакъвъ шаренъ платъ. Чухъ я въ унесъ да шепне надъ ухото ми:

— Спи ми, спи! Мама ще ушие тази чужда дрешка. Утре ще платятъ, и моето момче ще има хубава сламена шапка! Спи, спи...

На другия день азъ минахъ край Кольови съ кривнатата надъ ухото бѣла сламена шапка.

Толкова години минаха оттогава, но и сега, когато видя нѣкое момче съ нова сламена шапка на главата, спирамъ се да го погледамъ и мислено цѣлувамъ попуканата отъ работа дѣсница на моята стара майка.

Георги Костакевъ

Пролѣтъ иде

Лъхна тихичко южняка —
сладко стрѣхитъ запѣха,
и поточета пѣнливи
изъ горички зашумѣха.

Бликонахъ цвѣтя, тревички
по поляни и рѣтлини.
Скоро съ цвѣтъ ще се покриятъ
и овощнитъ градини.

Ще се върнатъ отдалече
прелетнитъ птички —
сладкопойни чучулиги,
бързокрили ластовички.